

1. peatükk

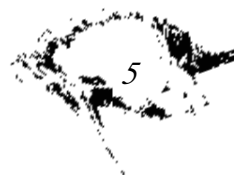
Minu nimi on Emilia ja ma olen kolmteist aastat vana. Mulle meeldib mu nimi päris hästi, aga tavaliselt ei viitsi keegi seda nii pikalt välja öelda. Seepärast hüütakse mind Emmiks, mis on natuke tobe, aga ma olen sellega juba väiksest peale harjunud. Nii kutsuvad mind mu sõbrannad, isa, vanaema ja vanaisa. Ainult õpetajad ütlevad mulle Emilia. Ja tädi Sirje ka. Tom aga hüüab mind Emmuks. Tont seda teab, miks.

Välimuselt olen üsna tavaline tüdruk, ei midagi erilist. Mul on pikad tumepruunid juuksed ja hallid silmad nagu paljudel teistelgi. Pikkuselt olen oma klassis keskmine. Ometi olen ma ühe asja pärast teistest erinev. Mul ei ole ema. On ainult tädi Sirje.

Tädi Sirje peaks olema mulle justkui midagi ema-taolist. Koolis olengi öelnud, et mul on võõrasema. Aga minu meelest saab inimesel olla ainult üks ema, ja teda asendada ei ole võimalik. Isegi mitte kõige parema tahtmise juures.

Mu pärisema suri juba kuus aastat tagasi mingi südamehaiguse kätte, ma käisin siis alles esimeses klassis. Sellepärast ei mäletagi ma teda kuigi hästi. Tean ainult seda, et ta oli kõige ilusam ja vahvam ema, kes ühel lapsel üldse olla saab. Mul on temast päris palju pilte ka, ühe neist palusin isal ära raamida ja lasin oma voodi kohale riputada. Ka elutoalauale panin mõni aeg tagasi ühe pildi. Tädi Sirjele see vist küll eriti ei meeldi, aga keda tema arvamus huvitab? Mina pole palunud tal meie koju elama tulla. Võtku oma väike lapsepärdik ja mingi minema, kui midagi ei meeldi. Olekski meil isaga palju rahulikum. Praegu on mul küll selline tunne, et olen justkui Tuhkatriinu. Okei, isa on mul õnneks siiski olemas ja kahte vastikut kasuõde ka, jumal tänatud, ei ole. Aga ikkagi. Piisab võõrasemastki. Ja Tomist.

Tädi Sirje elab koos oma poeg Toomase ehk Tomiga meie juures juba päris kaua, vist juba aasta aega. See Tom on kolm ja pool aastat vana ja jube tüütus. Kogu aeg kisub mu asju, vingub, viriseb ja jonnib. Ei lase mul rahulikult õppida, internetis surfata ega telekat vaadata. Ja kui mu pinginaaber Getter vahel külla tuleb ja me omavahel tahame

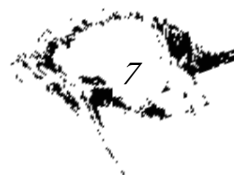
lobiseda või midagi teha, ronib Tom ka alati minu tuppa ja nõuab, et tedagi kampa võetaks. No aga mida sa mängid sellise titega? Ta hakkab ju kohe töinama, kui midagi ei meeldi, ja läheb oma emale kaebama. Sellepärast kräunutasin varem teda mõnikord lausa meelega, et tädi Sirjet vihastada. Mõtlesin, et ehk saab tal niimoodi varsti minu ja Tomi tülitsemisest lõplikult kõrini, ja ta läheb minema. Seda aga ei juhtunud ja lõpuks ei viitsinud ma Tomi enam kiusata. Hale hakkas pägalikust. Tema pole ju tegelikult süüdi, et ta ema siia meie koju trügis ja ennast minu emme asemele sättida üritab. Kui Tom parajasti ei jonni ega tüüta, pole tal väga vigagi. Ükskord lugesin talle isegi mingit tittede raamatut ette ja puha. Kahjuks juhtub sellist asja väga harva, enamiku ajast on ta ikka üks paras jonnipurikas. Tädi Sirjel pole temaga sugugi kerge hakkama saada. Itsitan alati pihku, kui Tom jälle oma kisatuurid üles võtab. Nii naljakas on vaadata, kuidas tädi Sirje näost tulipunaseks läheb ja Tomi asjatult rahustada üritab. Eriti lahe on siis, kui see tsirkus poes lahti läheb. Nimelt käime nädalavahetustel terve perega suures poes ja ostame nädala toidud kõik korraga ära. See on jällegi tädi Sirje väljamõeldis - tema arust saab niimoodi raha kokku hoida. Täiesti mõttetu, kuna hiljemalt mõne päeva pärast lõpeb ikka midagi otsa ja tuleb uuesti poodi minna. Aga jah, Tom läheb poes alati elevile. Küll tahab ta saada shokolaadi, küll kommi, küll nätsu. Isa ja tädi Sirje on lubanud tal iga kord endale ühe pisikese asja võtta - aga tühjagi see poisinolk neid kuulab! Iga kord on tal tarvis krabada endale üksteise järel igasugust head ja paremat, ja kui siis tädi Sirje üritab tal neid asju käest ära võtta ja riiulitele tagasi panna, laseb Tom enamasti kuuldavale hirmsa hädakisa. Hullemaal juhul viskab ta ennast keset poepõrandat maha ja röögib nii, et terve pood kajab. Esimene kord, kui teda sellisena nägin, oli mul jubedalt häbi. Hoidsin ennast riiulite vahele, et jumala pärast mõni klassikaaslane mind nägema ei juhtuks. See veel puuduks, et keegi mind selle mõirgava hullukese seltsis näeks.

Nüüd on mul aga sellest üsna ükskõik. Jälgin seda janti hoopiski põnevusega, justkui kinos. Tädi Sirje ega isa jaoks pole see trall muidugi sugugi põnev, naljakas ammugi mitte. Tavaliselt lõpeb asi nii,

et tädi Sirje kahmab Tomi sülle ja läheb temaga poest välja. Meie isaga teeme siis ostud lõpuni. Mul on siis hea võimalus pead vangutada ja öelda, et küll on ikka kasvatamatu laps. Paraku hakkab isa siis enamasti ikka tädi Sirjet välja vabandama ja väidab, et selles vanuses lapsed ongi niisugused. Mina olevat Tomi-vanuselt kah kõvasti lärmi löönud.

Jah, väikesed lapsed mulle muidu meeldivad ja vanasti ikka igatsesin endale kah õde või venda - eriti siis, kui käisin külas mõnel klassikaaslasel, kellel oli väiksemaid õdesid-vendi. Nüüd aga saan aru küll, et tegelikult on nendega kole raske.

Loomadega on asi hoopis lihtsam ja toredam. Nad ei jonni, karju, pirtsuta ega tüüta. Olen endale väiksest saadik koera või kassi tahtnud, aga isa pole nõus olnud neid korterisse võtma. Ütleb, et korter ei ole looma koht. Kuna ma teda aga ikkagi selle jutuga pidevalt tüütasin, oli ta lõpuks nõus ostma mulle mingi pisikese närilise - tingimusel, et loom hakkab elama minu toas ja kellelgi teisel ei tarvitse tema eest hoolitseda. See oli umbes aasta tagasi, just natuke peale seda, kui tädi Sirje ja Tom olid meie juurde kolinud. Tädi Sirje oli tookord õhtuses vahetuses tööl ja meie isaga läksime kahekesi poodidesse looma valima. Mõtlen siia maani, et mul olid sel päeval justkui mingid selgeltnägijavõimed või midagi sellist. Kuidas ma küll oskasin loomapoest välja valida just rotid, keda tädi Sirje hirmsasti kardab ja jälestab? Igatahes jah, see oli üks kõige paremaid ja õigemaid otsuseid, mis ma kunagi olen teinud. Poemüüja soovitas, et rotid tuleks võtta paarikaupa, kuna siis on neil lõbusam. Isa vangutas küll pead, aga ei hakanud õnneks vastu vaidlema. Uurisid natuke seda vahvalt ringisebivat rotiperet ja otsustasin lõpuks ühe valge ja ühe hallikirju loomakese kasuks. Ostsime neile puuri ka ja asusime kodu poole teele. Tädi Sirje oli selleks ajaks juba kodus. Kuulsime, kuidas Tom kõõgis virises ja tädi Sirje temaga riidles. "Tädi Sirje, tule vaata, mis me ostsime!" hüüdsin talle. Olin oma rottide pärast kangesti õhinas ja tahtsin neid kohe kõigile näidata - isegi tädi Sirjele. Kõõgist kostis samme ja natukese aja pärast ilmuski tädi koridoriukse vahele. Alguses ei saanud ta vist õieti aru, mida ma talle näidata tahtsin. Näitasin siis

näpuga puurile ja kilkasin: “Iss ostis mulle rotid!” Tädi Sirje läks näost valgeks ja astus kohe mitu sammu tagasi. “Vii minema, vii need elukad kohe minema!” hüüdis ta nutuselt.

“Sa kardad rotte või?” hakkasin naerma.

“Jäledad elukad, vii nad kohe oma tuppa!” Tädi oli endast täitsa

väljas, sellisena ma polnud teda veel kunagi näinud. Mis seal ikka, kahmasin puuri ja tassisin nad oma tupp. Kuulsin, kuidas isa ehmunult ja vabandavalt pomises: “Oleks ma teadnud, et sa neid kardad...” Kartsin tol õhtul hirmsasti, et äkki tahab isa nüüd rotid poodi tagasi viia, et tädi Sirjele meele järgi olla. Tegin juba otsuse, et sellel ma lihtsalt juhtuda ei lase - hakkam kasvõi samamoodi röökima ja jalgu trampima nagu Toomas, aga oma rotte ma iial ära ei anna! Õnneks ei olnud selleks vajadustki. Tädi Sirje leppis lõpuks tingimusel, et rotid hakkavad olema ainult minu toas ja tema neid kunagi nägema ei pea. Noh, selles olime isaga juba varem kokku leppinud, nii et midagi uut selles minu jaoks ei olnud. Niisiis tuleb mul rotte tänada selle eest, et pärast seda päeva ei ole tädi Sirje enam kordagi jalga minu tupp tõstnud.

Rottidele panin nimeks Juuli ja Maali, ja nad on tõeliselt vahvad väikesed krabistajad.

2. peatükk

Alguses üritasin ma isa pärast olla tädi Sirjega hästi viisakas ja hea laps. Päris juttu rääkima ma temaga küll eriti ei kippunud, aga kuulasin ikka ta sõna ja hoidsin aeg-ajalt isegi Tomil silma peal, kui ta seda palus. Tädi tundus kah alguses nagu enam-vähem normaalne, ostis ikka poest midagi head koju - ehkki suurem osa sellest kahmas alati Tom endale - ja oli minu vastu sõbralik. Samas sain ma kogu aeg aru, et temagi on minu aeg viisakas ainult selleks, et isale meele järgi olla.

Vanaemale on tädi Sirje miskipärast kogu aeg väga meeldinud. "Su isal on väga vedanud, et ta Sirje-suguse naise leidis," ütleb ta pidevalt. "Korralik ja tore inimene, temast saab sulle hea kasuema!" Ma ei tea, miks vanaema niimoodi mõtleb. Miks ta üldse arvab, et ma tahan omale mingisugust kasuema? Ja miks peaks minu arust olema tore, kui võõras inimene oma võõra lapsega meie juurde elama kolib ja meie kodus mingit hirmus usinat perenaist hakkab mängima? Sest jah, juba esimesest päevast peale on tädi Sirje meil lakkamatult koristanud ja kraaminud, nõusid pesnud, tolmu võtnud, sööke vaaritanud ja ma ei tea, mis kõik veel. Kogu aeg on ta millegagi tegevuses. Minule tundub see imelik. Kui varem isaga kahekesi elasime, ei olnud meil kunagi korteris mingit jubedat segadikku - ikka vahel koristasime, pesime peale sööki nõud ära ja tegime koos süüa. Isa õpetas mind pannkooke küpsetama ja kartuleid praadima ja puha. Aga tädi Sirje on täitsa nagu segane. Ühes raamatus oli selliste puhtusehullude kohta kohe kindel sõna, vist "pedant". See käib täpselt tema kohta. Tomist on mul vahel lausa kahju, kui tädi Sirje tal kogu aeg lapiga järel käib ja kogu aeg ta mänguasju kokku korjab, kuigi poisil on alles mängimine pooleli. Algul mõtlesin, et kogu see perenaisetamine on tädiil jälle üks trikk, kuidas isale pageda, aga nüüd hakkab mulle tunduma, et ta ongi sihuke poolearuline. Justkui peale koristamise ja söögivaaritamise midagi muud maailmas ei olekski!

Selle sebumise ja koristamisega võiks ju veel kuidagi leppida, ehkki see on hirmus tobe ja tüütu. Aga lõplikult vihastas tädi Sirje mind välja hoopis ühe teise asjaga.

See juhtus septembri keskel, üsna seitsmenda klassi alguses. Isa ja tädi Sirje olid kusagilt tuttavate käest ootamatult õhtuks teatripiletid saanud ja minul paluti Tomi hoida. Olin sellega päri, kuna tundsin ennast natuke tõbiselt ja ei oleks nagunii viitsinud kusagile sõbrannade juurde minna. Pealegi oli mul tarvis järgmiseks päevaks üks luuletus selgeks õppida. Olin Tomi mõnel korral ka varem hoidnud ja mõtlesin, et mis see siis ära ei ole. Kui isa ja tädi Sirje olid läinud, otsustasin Tomile kohe mingisugust tegevust otsida, et ta mind ei tüütaks ja rahus õppida laseks. Otsisin oma kirjutuslaua sahtlist välja hunniku vanu välismaiseid ajakirju. Olen neid mõnikord ostnud, kuna mõnikord leidub seal vahel lahedaid postreid. Ma oskan inglise keelt nii palju küll, et neid lugeda. Ja kui mõnest asjast päris täpselt aru ei saa, pole ka midagi lahti.

Niisiis andsin Tomile terve pataka ajakirju ja käärid. Las lõigub pilte välja, vähemalt on ta siis vait ja ühe koha peal paigal, mõtlesin ma. Tomile paistis tegevus meeldivat ja ta oli üsna innukalt asja juures. Andsin talle veel igaks juhuks ka oma vildikad ja mitu paberilehte - äkki tahab mingi hetk joonistada ka. Ise aga otsisin välja oma vene keele õpiku ja hakkasin luuletust tuupima. See aga oli hirmus pikk ja hiiglama raske. Lugesin vist oma kümme korda seda salmi läbi, aga pähe ei jäänud ikka miskit. Hoopis uni hakkas kangesti peale tikkuma ja tähed virvendasid silme ees. Toetasin pea õpikule ja mõtlesin, et tukastan ainult korraks.

Oma üllatuseks ärkasin aga isa ja tädi Sirje häälte peale. Kuidas nemad juba koju jõudsid, imestasin endamisi. Haigutasin ja tõusin silmi hõõrudes istukile. Toas oli juba hämaraks läinud ja isa vajutas tule põlema. "Mis siin lahti on?" küsis ta siis ehmunult. Tädi Sirje ta selja taga lausa karjatas jahmatusest. Tõepoolest, põrand oli üleni pabereid täis... Tom viskas oma ema nähes vildika käest ja tormas rõõmsalt uksele vastu. "Mina joonistasin ja lõikasin," teatas ta tähtsalt. Tädi Sirje kummardus ja tõstis ühe paberilehe üles. "Kuidas Tom need paberid kätte on saanud?" nõudis ta siis riikalt. "Miks sa tema järele ei vaadanud?" Ma ei osanud esimese hooga midagi kosta, olin ju alles unest ärganud. Ma ei saanud veel õieti arugi, mis siin juhtunud

